

fængsel for Qvinder; men den Erfaring, man har faaet ud deraf, er mig ubekendt. Hvad der er sagt med Henvisning til den allerhøjeste Resolution af 25de Juni 1842, er ikke ganske rigtigt. Det forholder sig ikke saa med Hensyn til Qvindesfængslerne; der er ikke sagt deri, at man har tænkt paa at indrette Cellesfængsler for Qvindesfanger og man har saaledes heller ikke kunnet opgive Tanken herom; man har ikke havt denne Tanke. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et enkelt Punktum af nævnte kongelige Resolution. Det findes i „Dep. Tid.“ for 1845 Side 114: Smidlertid bør der saavidt muligt gives disse Straffeanstalter for Qvindepersoner en lige Indretning som den, der efter det Foransførte bliver at give Tugthuse, ligesom det bliver at iagttage, at de, der indbømmes til Forbedringshusstraf, holdes strengt adskilte fra dem, der ere dømt til Tugthuusarbejde — det er altsaa den Indretning, som er givet Tugthuse for Mandsfanger, som Resolutionen vil at der ogsaa skal gives Tugt- og Forbedringshuse for Qvindesfanger, og det er jo netop denne Anvisning, man ved Forslaget om Dpførelsen af Qvindesfængslet har fulgt, idet man ved Siden heraf har taget Hensyn til, at der tillige blev indrettet Enkelceller, om endog saa kun i et temmelig ringe Antal, men mit Forslag gaaer jo netop ud paa, at dette Antal maa kunne forøges, naar det maatte findes hensigtsmæssigt. Naar der et andet Sted i Betænkningen, med Hensyn til Ombygningen af den nuværende Straffeanstalt paa Christianshavn, er yttret, at man vilde komme i et uanskeligt Forhold til Communen, idet nemlig man har paatænkt at benytte Gaden mellem den nuværende Fængsel og ud til Bolværket ved Canalen som Byggegrund, da er det blevet opløst for mig, at det ikke forholder sig saa, man vil slet ikke benytte denne Grund, og den Uanskelighed for Bygningens Dpførelse, der skulde reise sig herfra, har altsaa ikke noget at sige. Jeg maa saaledes henholde mig til det af Regjeringen forelagte Lovudkast, der efter min Overbeviisning er vel overveiet af Mænd, der have havt særlig Veilighed til saavel ved vore egne Straffeanstalter, ved en stedlig Undersøgelse af disse, som ogsaa ved fremmede Anstal-

ter af en lignende Natur, deels igjennem Skrif-ter og deels igjennem personlig Erfaring, at kunne fælde en begrundet Dom i saadanne Sager — og jeg kan derfor ikke slutte mig til Udvalgets Fleertalsforslag, der gaaer ud paa i en væsentlig Grad at fraraade, hvad der er fremgaaet som Resultat af en omhyggelig og alsidig Overveielse af samtlige herhenhørende Forhold. Jeg maa saaledes anbefale det af Regjeringen forelagte Lovudkast, enten man saa — hvad jeg naturligviis helst maatte ønske — vil gaae ind paa de af mig stillede Endringsforslag eller ikke — dog maa jeg herfra undtage det Endringsforslag, jeg har optaget efter Udvalgets Fleertal, nemlig til en ny § 7, der gaaer ud paa, at Materialierne til disse Byggeforetager, saavel som Arbejdet ved samme, forsaavidt dette ikke ved Fangerne kan udføres, udbydes til Levering og Udførelse ved offentlig Licitation.

Tscherning: Da jeg begjærede Ordet, var det hovedsageligt, fordi jeg vilde bestræbe mig for at hæmme Udviklingen af en Retning, som Forhandlingen havde taget, der forekom mig at kunne gribe langt om sig, uden at den dog ved nogen Beslutning, ved nogen Afstemning kunde komme til Afgjørelse her, nemlig den hele Betragtning af Indretningen af Fængsler i Communerne, af Tvangsanstalter, af Fatigvæsenet og Børneforsørgelsen der. Jeg kan ikke lade være, da denne Sag nu engang er bleven bragt paa Bane, at fremhæve, at den største Deel af de Betragtninger, som fremkom fra den ærede Ordførers Side, kan jeg ikke dele. Jeg har den Overthynding, at en stor Deel af det, der blev sagt, hænger deels sammen med Forhold, der ere ganske forskellige fra dem, hvorunder vi leve, og deels med de, som jeg saa maa sige, theoretisk-philantropiske Betragtninger, som gjøre sig altfor stærkt gjældende, uden dog alvorlig at tage Hensyn til det, der lever og boer i det virkelige Menneske. Man gjør det til en Abstraction, river ham ud af Fødsel, Rids-Udvikling og Tilværelse, stiller ham hen som En, der til enhver Tid er Herre over at gjøre, hvad han vil, og derefter ordner man saa Straffeanstalterne, Arbejdsanstalterne osv. Det kan jeg ikke gaae